

Édes Beszélgetések Boltja

Az Édes Beszélgetések Boltjában álldogálnak a kis marcipánok. Édes bácsik, édes nénik. Nézik egymást édesen. – Töpörödik, édes bácsi! – Töpörödik, édes néni! – Beszélgetnek édesen.

Éltrevaló Fánkolt Boltja

Az Éltrevaló Fánkolt Boltjában lélekszítán léleklisztet szítál a pék, abból süti a fánkolt. Hanem a cukrot hol elfelejti, hol nem, hol tesz bele, hol nem. Jönnek a vevők, kérdezik: Keserű fánk az élet? Vagy édes? – Én azt honnan tudhatnám – mondja a pék. – Meg kell venni, meg kell enni. Abból megtudhatják.

Emlékek Boltja

Az Emlékek Boltjában minden este összesöpröget a boltoskisasszony. Összesöprögeti a port, egy zacskóba tölti szépen, a zacskóra ráírja A MAI NAP EMLÉKÉRE, és dátumot is ír rá pontosan, és beteszi egy fiókba, és a fiókra is ráírja, A MAI NAP EMLÉKÉRE, és oda is dátumot ír, pontosan. Ha jönnek a vevők, és valamit venni akarnak, valami szép emléket, egy szép nap emlékére, a kisasszony csak kihúzza a fiókot, pontosan azt a fiókot, és előveszi, tessék, kérem, EGY SZÉP NAP EMLÉKÉRE, a nap porát.

Rába György

JÓ TÜNDÉREIM

Sokan voltak bizony
 azt mondják az első kettőre hasonlítok is
 a kopaszodóra inkább mint a hosszú hajúra
 útravalókat adtak a választalan határban
 az előbbi példájára összesodort törölközővel
 dörgölöm ma is szárazra vizes hátamat
 az utóbbi békített meg nem-szeretem de hasznos
 itallal-étellel kamillatea főzetével parajjal
 jöttek sorban a többiek szikárok testesek
 varázsrajzokra tanított egy ösztövért nőnemű
 az ábrákból azóta is mindenkivel
 kölcsönösen kitaláljuk egymás gondolatait
 a réveteg ősz a csapzott garabonciás
 földünkön tán csak fél lábát vetette meg

de a bűvös ábrákkal haló poraiból
egy életre hű társakat támasztott nekem
a konya bajszerű messze merengőt aki mégis
orron koppintó beszédre bírta a tapinthatót
majd a mámorosan kornyadozót ő viszont
titkoknak ajándékozott alakot nevet
gyerekjáték lett a magam erejéből szót értenem
az életében fájdalomából bűvészkedővel
ám a legfőbb jótéteményben az részesített
aki királyának tisztelt boldog
alattvaló tükrében az idők egyszeri urát
noha csupán néhány évszakváltásig
hiába uralkodásra születni kell
s mivel egy csipet tündér mindenki lappang
most már nap nap után egymagam varázsolok
ismerem a teljes hétig boldogító mosolyt
a zarándokéveken át elkísérő mozdulatot
tudom a másik égbolt jégesőjét oszlató szót
jeleimből egyszer valaki még rokonára lel

AZ ALAKOSKODÓ TENGER

Én megrögzött szárazföldi rágcsáló
reggeltől estig ácsingóztam a tenger után
vonzott az elképzelt beláthatatlan
ha bármi végtelen egyáltalán képzelhető
izgatott a hullámok tajtékzó duhajkodása
oktalanul haragosnak mondott zúgása
mélyvizek titokzatosnak vélt ezer kútja
ezért Anconába menet a vonatból
fanyalogva sandítottam az éppen sima Adriára
toppantottam a nápolyi öbölben *A nous deux maintenant*
aztán Capri felé aggasztott a *motoscàfo* ugrándozása
s amikor lelkesen tengerre néző szobát kértem
Amalfi szállodájában egy álmatlan éjjelen át
átkoztam mert ötpercenként ablakomba harsogott
így persze a szennyes habok émelyítő látványa
Velence bűzös hínárszaga már kritikámat igazolta
de a tenger és én című nevelődési regényem
nem csal-e szádra fitymáló mosolyt
a történeten gúnyolódnod most rajtad a sor
amíg egyszer rajtad is majd más mulat

TÁVOLBALÁTÓ

A látogató a szobába lépett
megnyomta távirányítón a gombot
döbbszent szemem előtt azóta bomlott
fogolymentben vonulnak a képek
cikázásukat megállítani
többé nem az én tisztetem hajdani
kifakult énjeim még hegymentnek
botorkálnak és kiegyenesednek
s már iramodnak is föltarthatatlan
tucatnyi cserélt vásári alakban
arctalan ki jégcsúszkán ostorozza
a lurkót hogy gipszcsizmába bujtassa
s jön véget nem érő had légyfogó
papíron vergődve földönfutó
használt elfeketedett gyufaszál
vállik ki közülük ez is vagyok
váltóláz perzselte emberi kár
tűzet alá felebarát rakott
s a lelki látás elektronikája
mellemből vetít ki egy madarat
érkezésére mintha fészke várna
repedve a magasságokba csap
burukkolva egyenszínűbb szerény
ívelésű szárnycsapással kereng föl
a puritán ég üres tenyerén
sóvárgásból a társ vagy sejtelemből
s a néző már hol tobzódtak a formák
zsibongtak színek csak szürke csíkot lát
de még ez a látvány is kifehérül
hol a szerelő képet adni végül